

מ"ת 27234/07/14 - מדינת ישראל נגד ג'מל אחמידי (עצור) - קבוע ל-23.10.2014, אביב פחימה (עצור) - בעצמו, גל סבן (עצור) - בעצמו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 27234-07-14 מדינת ישראל נ' אחמידי(עצור) ואח' 20 אוקטובר 2014

בפני כב' השופט נסר אבו טהה

מדינת ישראל

המבקשת

ע"י ב"כ עו"ד רחל אלמקייס

נגד

המשיבים

1. ג'מל אחמידי (עצור) - קבוע ל-23.10.2014

2. אביב פחימה (עצור) - בעצמו

ע"י ב"כ עו"ד צחי רז בשם עו"ד אלי כהן

3. גל סבן (עצור) - בעצמו

ע"י ב"כ עו"ד צחי רז

החלטה בעניין המשיבים 2 ו-3

1. בפני בקשה להורות על מעצרו של המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים כנגדם, על רקע כתב אישום המייחס להם ביצוע עבירות של קשירת קשר לפשע וסיוע לשוד.

למשיב 1 מיוחס בנוסף ביצוע עבירות של רצח ושוד.

2. בכתב האישום נטען, בתמצית, כי במועד שאינו ידוע למאשימה, קשרו המשיבים קשר עם המשיב 1 לשדוד את כספו של א.ס. (להלן: "המנוח"), אשר בבעלותו מספר בתי עסק, ביניהם עסק להמרת כספים (להלן: "הצ'ינג"), עת ישוב אל ביתו מהצ'ינג. נטען, כי בתאריך 9/6/14 סמוך לאחר השעה 20:00, נעל המנוח את הצ'ינג' והלך לדירה ברחוב אלעזר בן יאיר 10 בערד (להלן: "הדירה"), שם שהה עד סמוך לשעה 22:10. המשיבים והמשיב 1, בעת שהמנוח שהה בדירה, הסתובבו בעיר ערד ברכב מסוג "קיה" ששכרו המשיבים 2 ו-3 יום קודם לכן (להלן: "הרכב"), והמתינו להגעתו של המנוח אל בניין מגוריו ברחוב דוד המלך 11 ערד (להלן: "הבניין"). סמוך לאחר השעה 22:10 עזב המנוח את הדירה כשהוא נושא על כתפו תיק צד (להלן: "התיק") ובתוכו, בין היתר, כסף מזומן בסך כעשרים אלף ₪ (להלן: "הכסף"). המנוח נסע במכוניתו, הגיע אל הבניין, חנה את רכבו ונכנס לבניין. באותה עת, סמוך לכניסה לבניין, המתין המשיב 1, כשהוא נושא סכין (להלן: "הסכין"). מיד לאחר שהמנוח נכנס לבניין, תקף המשיב 1 את המנוח באמצעות הסכין, בכך שדקר אותו במקומות שונים בגופו. בד בבד עם מעשיו, נטל המשיב 1 את התיק מהמנוח ונמלט מהמקום, כשהוא נושא עמו את התיק ובתוכו הכסף. כתוצאה ממעשיו, נפל המנוח על הרצפה. מיד לאחר שנמלט מהבניין, התקשר המשיב 1 למשיב 2 וביקש ממנו לבוא לאסוף אותו. כעבור זמן קצר, אספו המשיבים 2 ו-3 את המשיב 1 והשלושה נסעו יחד לשגב שלום. בהמשך נטען, כי המשיבים חילקו את הכסף ביניהם, באופן שהמשיבים 1 ו-2 קיבלו, כל אחד, כ-9,500 ₪ והמשיב 3 קיבל 1,000 ₪. המנוח פונה באמבולנס אל בית החולים "סורוקה"

שם אושפז ונותח, וביום 26/6/14 נפטר מפצעיו.

3.

באת כוח המבקשת עתרה להורות על מעצרם של המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים כנגדם. נטען, כי התשתית הראייתית לחובת המשיבים נשענת ראש וראשית, על הודאת המשיב 3 בפני מדובב, בביצוע העבירות המיוחסות לו, יחד עם המשיבים 1 ו- 2. המשיב 3 תיאר בפני המדובב כיצד המתנו יחד עד לשובו של המנוח אל הבניין, תיאר כי המשיב 1 הודה בפניו בכך שדקר את המנוח ולקח את תיקו עם הכסף. עוד תיאר כיצד נמלטו יחד מיד לאחר האירוע לשגב שלום, וכיצד חילקו ביניהם את שלל השוד. שנית, פלטת תקשורת המלמדים על קשר טלפוני אינטנסיבי בין המשיבים 1 ו- 2 בזמן האירוע. שלישית, איכונים המעידים על המצאות המשיבים בערד, בשעות שלפני הרצח ועד סמוך לאחריו ובהמשך תנועה לכיוון שגב שלום. לעניין זה נטען, כי הימצאותם של המשיבים יחד לאורך זמן עם המשיב 1 בשגב שלום, מצביעה על מעורבותם ועל היותם צדדים לביצוע העבירה כמסייעים לשוד. רביעית, עדות של אנדריי קונסטנטינוב על כך שהבחין במשיבים 1 ו- 2 כשהם מתצפתים לעבר הכניסה לבניין בליל האירוע, וכן כי סמוך לשעה 21:00 בליל האירוע, התקשר המשיב 1 אליו ושאל אותו האם נדרש קוד על מנת להיכנס לבניין. נטען, כי לשיחה זו תיעוד במחקרי התקשורת. עוד הפנתה באת כוח המבקשת להודעתו של המשיב 2, אשר הכחיש קשר טלפוני עם המשיב 1 וכי היה בשגב שלום, ומשהוטחה בו הקלטת שיחת הדיבור בין המשיב 3 למדובב- שמר המשיב 2 על זכות השתיקה. עוד הפנתה להודעת המשיב 3 אשר הכחיש כל קשר לאירוע וטען כי "המציא" את הדברים שמסר למדובב.

אשר לעילת המעצר נטען, כי אופי המעשים ונסיבות ביצועם לכאורה מקימים כנגד המשיבים עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב). עוד נטען, כי מדברי המשיב 3 בפני המדובב עולה, כי המשיב 1 סיפר להם כשעלה לרכב, כי הוא דקר את המנוח, אולם המשיבים לא ניסו לסייע למנוח או להתקשר לאמבולנס- התנהגות המעידה על מסוכנות. עוד הפנתה באת כוח המבקשת לעברו הפלילי של המשיב 2 אשר לחובתו הרשעה קודמת בגין מספר עבירות רכוש.

4.

באי כוח המשיבים, הסכימו לקיומן של ראיות לכאורה לעבירה של קשירת קשר (עובדות 3, 12 ו- 14 לכתב האישום), אולם לא למסקנות המשפטיות העולות מהם. לגישתם, מחומר הראיות הקיים בתיק, לא ניתן להגיע למסקנה האם עסקין בקשר לביצוע גניבה או שוד. שכן, אין כל ראיה בתיק על כך שהמשיבים ידעו על קיומה של סכין. עוד נטען, כי לא קיימות בתיק ראיות לעבירה של סיוע לשוד, שהרי המשיבים לא ידעו שהמשיב 1 הולך לכאורה לבצע שוד, לכן כיצד הם יכולים לסייע לו? למצער, יש לכאורה במעשיהם של המשיבים סיוע לאחר מעשה (אספו את המשיב 1 ונסעו לשגב שלום). לעניין זה הפנו באי כוח המשיבים לשיחה בין המשיב 3 למדובב, במהלכה המשיב 3 אומר במפורש שהם לא ידעו שהתבצע שוד באותו לילה על ידי המשיב 1.

באי כוח המשיבים עתרו להורות על שחרורם של המשיבים לחלופות שנבחנו על ידי שירות המבחן ונמצאו כמתאימות. לעניין זה הפנו באי כוח המשיבים לתסקירי שירות המבחן שגובשו בעניינם של המשיב. עוד נטען, כי המשיב 2, בן 20, עובר למעצרו התגורר בבית הוריו בערד ושירת כלוחם בצבא. לחובתו הרשעה אחת בלבד מבית המשפט לנוער בעבירות רכוש. עובר למעצרו ניהל אורח חיים נורמטיבי, זהו מעצרו לראשונה בחייו. אשר למשיב 3 נטען, המשיב בן 22, עובר למעצרו עבד, ניהל אורח חיים נורמטיבי, למד ושירת בצבא, ללא רבב בעברו, זו לו הסתבכותו הראשונה ומעצרו לראשונה

בחיי. עוד נטען, כי על פי חומר החקירה, חלקו קטן יותר במעשים המיוחסים למשיבים בכתב האישום.

דין והכרעה

5. ההחלטה בדבר מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים נעשית על סמך חומר הראיות הגולמי, כאשר חומר הראיות טרם עבר את "מסננת" החקירה הנגדית, בשלב זה יש לבחון האם קיים סיכוי סביר להוכחת אשמתו של הנאשם (ראה בש"פ 10234/08). הלכה היא, כי בשלב זה בית המשפט בוחן רק את הפוטנציאל ה-הוכחתי של חומר החקירה, ואין הוא קובע ממצאים מזכים או מרשיעים (ראה בש"פ 8087/95). עוד נקבע, כי בשלב המעצר אין בית המשפט נדרש לשאלות של מהימנות עדים או למשקל העדויות, אלא אם מדובר בפריכות מהותיות וגלויות לעין המצביעות על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (ראה בש"פ 6982/10). בשלב הלכאורי, אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים, אלא יש הראות כי הסתירות גלויות על פניהן, וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ויציגה כמשוללת יסוד (ראה בש"פ 352/11).

6. המסגרת הנורמטיבית:

סעיף 31 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 קובע כדלקמן: **"מי אשר, לפני עשיית העבירה או בשעת עשייתה, עשה מעשה כדי לאפשר את הביצוע, להקל עליו או לאבטח אותו, או למנוע את תפיסת המבצע, גילוי העבירה או שללה, או כדי לתרום בדרך אחרת ליצירת תנאים לשם עשיית העבירה, הוא מסייע"**.

עבירת הסיוע היא עבירת התנהגות הכוללת הן יסוד עובדתי והן יסוד נפשי. היסוד העובדתי שבעבירה דורש כי יעשה מעשה שיהיה בו כדי לאפשר את הגשמתה של העבירה העיקרית, להקל על ביצועה או לאבטחה. בנוסף, המעשה צריך להיעשות לפני עשיית העבירה העיקרית או בשעת עשייתה, ועליו להיות מופנה כלפי עבירה בעלת ייעוד מוחשי (ראה ע"פ 320/99 פלונית נ' מדינת ישראל). היסוד הנפשי שבעבירה כולל שלושה רכיבים: האחד, מודעות לטיב ההתנהגות המסייעת- מודעות לכך שהמעשה שנעשה תורם לביצוע העבירה העיקרית. השני, מודעות לכך שהמבצע העיקרי מבצע או עומד לבצע את העבירה. יודגש, כי הגם שאין הכרח כי המסייע יהיה מודע לכל פרט מפרטיה של העבירה, מודעותו צריכה להיות כלפי עבירה בעלת ייעוד מוחשי, ואין די בידעתו על אפשרות תיאורטית כי מבצע העבירה העיקרית יבצעה, או אף כי הוא נכון, עקרונית, לבצעה (ראה ע"פ 11131/02 יוסופוב נ' מדינת ישראל). השלישי, כוונה לסייע. המסייע צריך לחפוץ לתרום תרומה למימוש העבירה העיקרית, ולכל הפחות עליו להיות מודע לכך כי מעשהו עלול, ברמה של ודאות קרובה, לתרום לביצועה של העבירה העיקרית.

אודות היסוד הנפשי ניתן ללמוד מהתנהגותו של אדם לאחר ביצוע העבירה על-ידי המבצע העיקרי, אם כי נסיבות האירוע צריכות להצביע על כך באופן ברור (ראה ע"פ 7632/05 אלאטרש נ' מדינת ישראל). לעיתים, עצם הנוכחות בזירת האירוע יש בה כדי להצביע על שיתוף פעולה בביצוע העבירה ומכאן על מחשבתו הפלילית של האדם הנוכח. בעניין אחרון זה, מבחינה הפסיקה בין נוכחות שהיא על פניה

סתמית ומקרית לבין נוכחות שאינה כזו. בע"פ 319/88 אלמליח נ' מדינת ישראל קבע כבוד השופט מצא, כי כאשר לנוכחותו של אדם במקום ביצוע העבירה מתווספות נסיבות השוללת את אופייה הסתמי והמקרי של הנוכחות, מתגבשת הנחה לכאורית כי היה שותף בביצוע העבירה. משלא הביא אותו אדם ראיות המפריכות את ההנחה או מחלישות מעוצמתה, ניתן להרשיעו על בסיסה (ראה גם ע"פ 8416/09 מדינת ישראל נ' חרבוש). ואולם, כאשר נוכחותו של אדם במקום ביצוע העבירה היא מקרית, יהיה צורך להראות, מעבר לכך שנוכחותו תרמה למבצע העבירה העיקרי, כי התגבשה בו המודעות הנדרשת לצורך הרשעתו בשיתוף פעולה בביצוע העבירה (ראה ע"פ 420/12 סחונציק נ' מדינת ישראל)

7. בעניינינו, באי כוח המשיבים לא חלקו כאמור על קיומן של ראיות לכאורה בעבירה של קשירת קשר לפשע. המחלוקת שנתגלעה בין הצדדים, הינה האם המעשים המיוחסים למשיבים כמתואר בעובדות כתב האישום, מגבשים עבירה של סיוע לשוד.

8. לאחר שהקשבתי לטיעוני באי כוח הצדדים, עיינתי בכלל חומר החקירה שהונח בפניי, האזנתי לדיסק הדיבור, ועל רקע המבחנים שנקבעו בפסיקה, הגעתי לכלל מסקנה כי המבקשת הניחה תשתית ראייתית לכאורית לחובת המשיבים בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

9. עיקר התשתית הראייתית נסמכת על מספר אדנים:

א. תמלול שיחת הדיבור עם המשיב 3 מיום 25/6/14 מ.ט. 1139/14:

מעיון בתמלול עולה, כי ביחס לאוטו המושכר בו נסעו המשיבים בסמוך לאירוע השוד ולאחריו, המשיב 3 הוא ששכר את הרכב- "**אני השכרתי את האוטו...גם בשבילי גם בשבילו**. בשבילי לטייל בעיר, ובשבילו לא יודע...הוא ביקש...אמר לי גל בוא נשכיר, בוא זה...שהיה לנו להתנייד בערד...טיילנו...הסתובבנו בעיר...**החזרנו את האוטו מוקדם השכרנו אותו כביכול לשבוע**... (עמ' 8 ש' 25-6), "**האוטו היה אצלי כל הזמן**" (עמ' 5 ש' 12).

אשר לחלקו באירוע, מסר כי בזמן השוד הוא והמשיב 2 היו ביחד, והם לא נטלו חלק בשוד, **רק הביאו את האוטו** (עמ' 10 ש' 26, ש' 38). עוד מסר, כי המשיב 1 סיפר להם שהוא דקר את המנוח (עמ' 11 ש' 27-18). בהמשך מסר כי המשיב 1, "**הוא הביא את האינפורמציה הבן אדם שעשה את זה...הם אמרו שיעשו חצי חצי... הרכב זה הרכב במקום הרכב הזה שלנו**... אחרי שהוא עשה את זה הוא רץ לבית שלו...התקשר לאביב (המשיב 2)".

כשנשאל: "ג'מאל בא לדוד שלך אמר? השיב: "**ג'מאל אמר יש ככה וככה אני יודע שיש לו הרבה כסף**..."(מונה 01:09:20 לדיסק הדיבור).

כשנשאל שוב מה המשיב 1 ביקש מהמשיב 2 לעשות? השיב: "כלום, שהיינו ביחד. אנחנו נסענו לבית שלי הבאנו קצת חטיפים...סתם טיילנו בעיר...נכנסנו לבית שלו, ישב שתי משהו, דיבר עם אמא שלו, דיבר עם אבא שלו"

מדובב: "ג'מל?" (המשיב 1)

ת: "לא. ג'מל (המשיב 1) היה במקום. כביכול ליד הבית חיכה לבן אדם" (עמ' 13 ש' 3) ... אבל אנחנו הסתובבנו. והוא עשה את זה כבר. בלי שאנחנו נדע. אחר כך התקשר אלינו" ... בואו תאספו אותי אני עם התיק...הסכין היה על ג'מל, היה לו (המשיב 1)...בתיק היה דולרים...קצת מזומן..."

כשנשאל: "לפני שהלך לעשות את השוד (המשיב 1), אתם ידעתם?", השיב: "ידענו שהוא הולך לעשות את זה אבל לא ידענו מתי הוא הולך לעשות את זה. היינו שמה שלושתנו ישבנו שמה, סתם דיברנו זה, זה" (עמ' 15 ש' 3-1) (מונה 01:13:00 לדיסק הדיבוב).

מדובב: "אני שוב שואל אותך, לפני שיקרה אירוע, אתם ידעתם שהוא הולך לעשות שוד?"

ת: "לא. מה זה לא ידענו. היינו ביחד..."

מדובב: "כן, הוא סימן לך את המטרה כאילו אמר..."

ת: "אמר, אמר לי כביכול כביכול עם האוטו...מתסכל זה, זה, זה. בסוף לא בא בן אדם. טוב, קראו לי עוד פעם בחזרה. חזרתי אליהם כביכול באתי נסעתי איתם, חזרנו למקום אחר. לראות. ראינו את הבן אדם יוצא...דוד שלי (המשיב 2) אומר לי סע. נסענו, אחר כך הוא נהג דוד שלי נהג. הסתובבנו סתם בעיר, זה, זה, כלום הוא לא בא. בן אדם לא בא לבית שלו. לא חזר ישר לבית שלו. רק אחרי חצי שעה ומשהו בא לבית שלו. שעה וחצי שעתיים כמעט. שעתיים וחצי" (עמ' 15 ש' 16-28) (מונה 01:14:28 לדיסק הדיבוב).

כשנשאל האם קיבל כסף, השיב: "קיבלנו קצת אני מה קיבלתי, אלף ₪ (עמ' 20 ש' 16) ... חצי חצי הם עשו" (הכוונה למשיבים 1 ו-2) (עמ' 20 ש' 20).

בהמשך, כשנשאל: "אבל ידעת מזה...נסחפת למקום, אתה לא ציפית שיהיה דקירות?"

השיב: "לא ציפיתי שיהיה ככה" (עמ' 24 ש' 11).

מדובב: "לפני האירוע, דוד שלך (המשיב 2) ביקש ממך שתשכיר לו אוטו כאילו?"

השיב: "לא, זה...אוטו שיהיה לנו ביד של מסיבות. כן יש לי. עושה לי, בוא, אמרתי לו בוא, צריכים לנסוע אחרי אופקים. בוא ניסע באוטובוסים. הטעות שלי זה הטעות שלי שהשכרנו אוטו. אם לא, לא היה רשום על שמי הבן אדם מכיר רק אותי. רק האוטו אתה מבין והאוטו הפליל כל מה שקרה שנסענו. שנסענו שבאנו...מה שאמרת לי" (עמ' 24 ש' 15-20).

מדובב: "בזמן שהוא לפני כאילו לבצע, אמר תהיה בקרבה, קרבה, תהיה באזור?"

ת: "לא, היינו ביחד. בתוך האוטו."

מדובב: "כן. התקשר הדוד שלך אמר, אמר לו תהיה באזור. תהיה זה".

ת: "**הוא עם דוד שלי**, הוא לא דיבר איתי אף עם...**הם כביכול רצו, כביכול רצו לעשות. אתה מבין...הם תכננו מכה יותר רצינית מאתיים שלוש מאות אלף**..." (עמ' 24 ש' 25-33).

בהמשך מספר המשיב אודות השתלשלות האירועים לאחר שאספו את המשיב 1- המשיב 1 נכנס לרכב כשיש עליו סימני דם, הם נסעו לשגב שלום, המשיב 1 נתן למשפחה שלו לשרוף את הבגדים שלו (עמ' 16 ש' 19-22; עמ' 26 ש' 1-14). עוד סיפר המשיב למדובב, כי אמר לחוקריו שהוא אינו מכיר את המשיב 1 (עמ' 17 ש' 4-13).

כשנשאל: "**אבל כאילו לפני האירוע אתם הקפצתם אותו לאזור?**"

השיב: "לא".

מדובב: "הוא בא לשם לבד?"

ת: "**היינו שם שלושתנו**".

מדובב: "כן, איך הגעתם לשמה?"

ת: "**עם האוטו... ישבנו שמה**".

מדובב: "שלושתכם, עכשיו איך אספתם אותו כאילו, ברחתם משמה?"

ת: "הוא היה בבית שלו. הביא בגדים הביא זה...**טיילנו ליד הקניון ישבנו שם עישנו סיגריה כביכול הם תכננו את זה...סתם שטויות...גם אם זה היה רצח אני לא יקבל רצח**" (עמ' 34 ש' 38- עמ' 35 ש' 10). בהמשך אמר שוב המשיב 3: "**האוטו, זה הכניס אותנו לבעיה, רק האוטו**" (עמ' 31 ש' 18).

ב. הודעות העד אנדר" קונסטנטינוב (שכנו של המנוח בבנין בו בוצע לכאורה השוד והרצח):

בהודעותיו מסר כי יש לו הכרות קודמת עם המשיב 1. ביום האירוע (9/6/14) בסביבות השעה שמונה בערב, יצא עם חבר בשם ישראל טגניה לשבת מתחת לבית ועישנו סיגריה. בדרכו חזרה הביתה, ראה את סטפי-**המשיב 2** (אשר לזיהוי המשיב 2 בשם "סטפי" ראה הודעה מיום 16/6/14 שעה 15:18 עמ' 3 ש' 54-56, הודעה מיום 16/6/14 שעה 17:01 עמ' 2 ש' 27-28), ואת **ג'מל (המשיב 1)**, "**יושבים בפרגולות ליד הבית שלי הלכתי להגיד להם שלום, שאלתי אותם מה הם עושים, הם אמרו לי שהם מטיילים...הפרגולות מאחורי הבנין...מכניסת חנייה לפרגולות זה מרחק של 15-20 מטר...הם הסתכלו לכיוון הכניסה של הבנין**". לאחר שחזר הביתה, כעבור 15 דקות לערך, התקשר אליו **המשיב 1** אשר שאל אותו **אם יש קוד לבנין**. הוא השיב לו שאין קוד והכניסה היא רק באמצעות מפתח. עוד לדבריו, ביום האירוע הוא נעצר, ויום למחרת לאחר ששוחרר, **המשיב 2** התקשר אליו וביקש להיפגש עמו. השניים נפגשו והמשיב 2 שאל אותו אודות

נסיבות מעצרו (ראה הודעה מיום 16/6/14 שעה 11:25 עמ' 6 ש' 170; הודעה מיום 16/6/14 שעה 14:40, עמ' 5 ש' 129-134, הודעה מיום 16/6/14 שעה 15:18 עמ' 2 ש' 16-20; הודעה מיום 16/6/14 שעה 17:01 עמ' 2 ש' 15-16, ש' 33).

יצוין, כי העד חזר על גרסתו גם **בעימות עם המשיב 2** (מיום 2/7/14), והאחרון אישר שפגש את העד מתחת לבנין, אך לא זכר את התאריך של הפגישה (ראה עמ' 3 ש' 44-54).

כמו כן, **מהודעתו של ישראל טגניה** - חברו של אנדריי אשר היה עמו באותו הערב (הודעה מיום 1/7/14), עולה, כי כשישב יחד עם אנדריי מתחת לבית שלו מול החניה של הפרגולות (רחוב **הקנאים 14**), ראה את **המשיב 2**, הוא עבר שם, אמר להם שלום, לחץ להם יד והמשיך ללכת. כשנשאל לאיזה כיוון הלך **המשיב 2**, האם לכיוון הבנין של אנדריי (הבנין בו ארע לכאורה השוד והרצח) או לכיוון הרחוב הראשי? השיב: "ישבנו בקנאים, יש פה גן שעשועים ובצד השני את הבנין הוא עבר ביניהם אם אני לא טועה".

ג. מחקרי תקשורת:

מעיון בדוחות מחקרי התקשורת עולה, ביחס למספר המנוי של **המשיב 2** (054-4980941), כי בין השעות 19:29 ועד לשעה 20:14 ישנן 17 שיחות נכנסות מהטלפון הנייד של **המשיב 1** לטלפון הנייד של **המשיב 2**. בהמשך בשעה 20:59, 21:00, 21:03, 21:06 ישנן שלוש שיחות יוצאות ושיחה נכנסת אחת מהטלפון הנייד של **המשיב 2** לטלפון הנייד של **המשיב 1**. בשעה 21:01 שתי שיחות יוצאות מהטלפון הנייד של **המשיב 2** לטלפון הנייד של **המשיב 3** (052-6131631) המאוכנות ב"סוכנות ערד". בהמשך, בשעה 22:15-22:17 ישנן 5 שיחות בין המשיבים 1 ו-2 המאוכנות באזור "סוכנות ערד".

ד. הודעת העד אלי תורג'מן מיום 24/6/14: במסגרת הודעתו זיהה העד את המשיב 3 כאדם ששכר ממנו את רכב "הקיה". לדבריו, הרכב היה אמור להיות מושכר לתקופה של חודש, אולם המשיב 3 החזיר לו את הרכב כעבור מספר ימים בטענה כי היו עתידים לנסוע לטיול אולם זה לא הסתדר.

באמצעות העד הונפק דוח תנועות של רכב הקיה בתאריכים 8/6/14-9/6/14, ממנו עולה, כי ביום האירוע (9/6/14), בין השעות 19:02 עד לשעה 22:36 הרכב אוכן ברחובות הסובבים לרחוב דוד המלך (הבנין בו בוצע לכאורה השוד והרצח).

בשעה 19:32 ו- 19:35 אוכן הרכב ברחוב אלעזר בן יאיר 12 (כאשר על פי עובדות כתב האישום הלך המנוח סמוך לשעה 20:00 לדירה ברחוב **אלעזר בן יאיר 10**). בהמשך, בשעה 19:38 אוכן הרכב ברחוב דוד המלך 2 (המנוח התגורר ברחוב דוד המלך 11), ובחלוף 2 דקות אוכן ברחוב שאול המלך שם שהה למשך 9 דקות לערך. בהמשך שוב אוכן הרכב ברחוב דוד המלך 2 בשעה 20:24 וכעבור שתי דקות (שעה 20:26) אוכן ברחוב שאול המלך 14 שם שהה למשך חצי שעה עד לשעה 21:04 - (תואם לכאורה לגישת המשיבה לפיה בזמן הזה המשיבים 1 ו-2 תצפתו לעבר הבנין בו התגורר המנוח). בהמשך, בין השעות 21:09-22:35 אוכן

הרכב ברחובות הסמוכים לבניין בו התגורר המנוח- רחוב הקנאים, שאול המלך, דוד המלך 2 (שעה 21:32) חברון, ירושלים, אלעזר בן יאיר. בשעה **22:12** אוכן הרכב ברחוב אפיק 30 (המשיב 3 מתגורר ברחוב אפיק 28), ובשעה **22:29** מאוכן הרכב ברחוב נקר 3 (המשיב 2 מתגורר ברחוב נקר 1). בהמשך בשעה 22:35 אוכן הרכב ברחוב אלעזר בן יאיר (הרחוב בו מתגורר המשיב 1), ובהמשך בנסיעה בכביש 31 וכביש 25 וכן בשגב שלום. בשעה 01:35 הרכב אוכן בדרכו משגב שלום לערד.

ה. גרסאות המשיבים:

המשיב 2- מהמשיב נגבו ארבע הודעות (7/7/14, 2/7/14, 25/6/14, 22/6/14). תחילה מסר המשיב כי בליל האירוע (9/6/14), עבד בבית המלון בים המלח. משעומת עם גרסת מעסיקו לפיה הוא לא עבד באותו הלילה, טען כי "רוב הסיכויים" היה עם חברתו מיכל. אשר להיכרות עם המשיב 1, מסר כי הוא מכיר אותו היכרות שטחית וכי ראה אותו פעם אחרונה במרכז ערד והם שוחחו. בהמשך הכחיש שישב מחוץ לבניין המנוח יחד עם המשיב 1 וכן הכחיש שפגש את ישראל טגניה. כנשאל למעשיו בליל האירוע, טען כי אינו זוכר. משעומת עם איכון הטלפון הנייד שלו וכן איכון הרכב השכור, מסר כי הוא אינו זוכר שהיה במקומות הללו. בחקירתו האחרונה שמר המשיב על זכות השתיקה.

המשיב 3- מהמשיב נגבו שמונה הודעות (7/7/14, 22/6/14, 23/6/14, 24/6/14, 25/6/14, 26/6/14, 2/7/14, 7/7/14). המשיב הכחיש קשר לאירוע וכן הכחיש שהוא מכיר את המשיב 1 או שהמשיב 1 היה ברכב הקיה ששכרו. תחילה מסר כי הוא לא זוכר היכן היה בליל האירוע, ובהמשך מסר ששהה בביתו של המשיב 2, כאשר רק שניהם היו בבית יחדיו, ואחר כך נסע חזרה לביתו. עוד לגרסתו, לא היה ביום 9/6/14 בקניון בערד (בסמוך לצינ'ג'). המשיב אישר ששכר רכב מאדם בשם אלי למשך שבוע ימים לצורך נסיעה למסיבה. משעומת עם מחקרי התקשורת- הן של הטלפון הנייד שלו והן של רכב הקיה, מסר כי אין לו הסבר לכך והוא לא זוכר שהיה בשגב שלום. משעומת עם הקלטת הדיבוב שנעשה לו מסר כי ידע שמדובר במדובב והוא סתם סיפר לו סיפור (ראה הודעה מיום 7/7/14 עמ' 10 ש' 320, עמ' 11 ש' 368), בהמשך שמר על זכות השתיקה.

10. סבורני, כי יש במכלול הראיות כפי שצינתי בתמצית לעיל, כדי ללמד לכאורה על מודעותם של המשיבים לאירוע השוד ועל סיועם לכאורה לביצועו. בהמשך לקשירת הקשר (אשר באי כוח המשיבים הסכימו לקיומן של ראיות לכאורה ביחס לעבירה זו), כעולה מדברי המשיב 3 בפני המדובב, המשיבים 2 ו- 3 שכרו רכב יום לפני האירוע. בכך יש כדי ללמד לכאורה על מודעותם לקידום התוכנית הפלילית שרקמו וכי יהיה בכך כדי לסייע למשיב 1 בביצוע השוד. בהמשך, בליל האירוע, המשיבים נסעו לכאורה ברכב המושכר, כשעתיים לערך לפני השוד, בסמוך לביתו של המנוח והמתינו לו שישבו לביתו. עוד עולה מהדיבוב כי המשיבים ידעו לכאורה שהמשיב 1 ממתין למנוח בסמוך לבית שלו (כאשר היה להם מידע מוקדם לגבי המנוח- אין מדובר באדם אקראי). לצד זאת, המשיבים 1 ו- 2 נצפו בסמוך לאירוע השוד (בסביבות השעה 21:00) מתצפתים לעבר בניין מגוריו של המנוח (כאשר בשעה 21:00 לערך המשיב 1 התקשר לעד אנדריי ושאל אותו האם יש צורך בקוד על מנת להיכנס לבניין), דבר המעיד לכאורה על

קידום תכניתם הפלילית. בנוסף, בליל האירוע- בסמוך לביצוע השוד ולאחריו, ישנן שיחות טלפון רבות בין המשיבים 1 ו- 2 וכן מספר שיחות בין המשיבים 2 ו- 3, וכן הרכב בו נסעו אוכן לאורך אותן שעות בסמוך הן למקום האירוע והן למקום מגוריהם של המשיבים.

מכלול ראיות אלה, סותר לכאורה את טענת באי כוח המשיבים, כי הקשר הסתיים בכך שהמשיבים 2 ו- 3 עזבו את המקום כשהם לא יודעים מה התוכנית של המשיב 1. אין עסקינן בפרק זמן ארוך מהרגע בו עזבו המשיבים 2 ו- 3 את המשיב 1 ועד למועד ביצוע השוד, ובהמשך איסוף המשיב 1 על ידם ונסיעתם לשגב שלום, שאז יכול אדם לנסות ולבדל עצמו מן האירועים המתרחשים כדי שלא ייחשב כנוטל בהם חלק (ראה לעניין זה: ע"פ 303/82 אדרי נ' מדינת ישראל; ע"פ 6202/95 פלוני נ' מדינת ישראל).

11. אשר לטענת באי כוח המשיבים, ביחס לטיב הקשר שקשרו לכאורה המשיבים- בין אם עסקינן בקשירת קשר לפשע - שוד, ובין אם לעבירה של גניבה, שכן המשיבים לא ידעו כי המשיב 1 יישא עמו סכין בזמן השוד, הרי שמקומה של סוגיה זו להתלבן במסגרת ההליך העיקרי. יפים לעניין זה הדברים שנקבעו מפי כבוד השופטת א.חיות בבש"פ 851/13 מ"י נ' יוסי ז'וז'ו קיון: **"...מקובלת עלי עמדת המדינה לפיה אין מקום בנסיבות המקרה דנן לברר כבר בשלב המעצר את הסוגיות המשפטיות העולות לעניין דיות הראיות לצורך קיום יסודותיהן של העבירות המיוחסות למשיב ואלה מן הראוי שתתבררנה בהליך העיקרי"**. עם זאת, אציין, כי הוראות סעיף 402(א) לחוק העונשין והמבחנים שנקבעו בפסיקה (ראה ע"פ 5299/92 הררי נ' מ"י), קובעים כי בהינתן רכיבי הפרהסיה וחוזק היד, וזה האחרון מתבטא בалиמות ולו גם בעצימות נמוכה- הרי שלפנינו שוד (ראה לעניין זה ע"פ 5942/13 אבו דלו מג'ד נ' מ"י). מכאן, שלא השימוש בסכין במהלך ביצוע השוד לכאורה, הוא שמגבש את עבירת השוד. כאמור- סוגיה זו תתברר בהליך העיקרי.

12. העבירות המיוחסות למשיבים ונסיבות ביצוען לכאורה מקימות כנגד המשיבים עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק.

13. לאחר שקבעתי דבר קיומן של ראיות לכאורה וכן קיומה של עילת מעצר, נותר אפוא, בהתאם למצוות המחוקק בסעיף 21 לחסד"פ, לבחון היתכנותה של חלופת מעצר בעניינם של המשיבים.

14. תסקירי שירות מבחן

המשיב 2 המשיב בן 20, רווק, עובר למעצרו התגורר בבית הוריו בערד ושירת כחייל בשירות סדיר בצה"ל. משפחת מוצאו מונה זוג הורים וארבעה ילדים. לדבריו סיים 12 שנות לימוד. עוד עולה מהתסקיר, כי המשיב הופנה בעבר לשירות המבחן לנוער, על רקע מעורבותו בפלילים בגיל 15, בגין עבירות רכוש. לדבריו, במהלך תקופה זו שהה במשך שלושה חודשים במעצר בית.

שירות המבחן התרשם מהמשיב כבחור צעיר בעל אינטליגנציה תקינה ויכולת וורבאלית תואמת, אשר בשנים האחרונות התנהל באופן נורמטיבי וניכר כי הפנים נורמות חברתיות. עוד מעריך שירות המבחן, כי המשיב הצליח בעבר להיעזר בגורמי טיפול ולהפנים דפוסי התנהגות אשר מקובלים בחברה. עם זאת, התרשם השירות, כי המשיב מתקשה להתחבר לצדדים פוגעניים באישיותו ונוטה להתמקד בצדדים מתפקדים. שירות המבחן התרשם כי קיים **סיכון בינוני** להישנות התנהגות פוגענית. עם זאת, ניכר כי מהלך חייו בשנים האחרונות, המאופיין בכוחות וניהול אורח חיים נורמטיבי מהווים פרמטרים מפחיתי סיכון.

חלופות המעצר שנבחנו: **הראשונה-** בדמות מעצר בית בבית הוריו בערד בפיקוחם. שירות המבחן התרשם, כי חזרתו של המשיב לסביבתו הטבעית אינה משרתת בשלב זה צרכים טיפוליים ואף עשויה להוות עבורו נקודת משבר. בנוסף, שירות המבחן התרשם כי אביו של המשיב יתקשה להוות עבורו דמות מצבת גבולות. **השנייה-** בדמות מעצר בית בעיר באר שבע בבית דודתו (להלן: "**מקום החלופה**"), בפיקוחה ופיקוח אמו של המשיב (להלן: "המפקחות הערביות"). דודתו של המשיב- מיטל ברנס, בת 33, נשואה ואם ל-6 ילדים, אינה עובדת. לדבריה, בקשר טוב וקרוב עם המשיב, מודעת לנסיבות מעצרו. שירות המבחן התרשם כי הערבה מבינה את האחריות והמשמעות כערבה ומפקחת.

לסיכום, שירות המבחן המליץ לשחרר את המשיב לחלופה השנייה, וכן להורות על איזוק אלקטרוני וצו פיקוח מעצרים של שירות המבחן למשך 6 חודשים.

המשיב 3 המשיב בן 22, רווק, עובר למעצרו התגורר בבית הוריו בערד ועבד כנהג בחנות ירקות, סיים 11 שנות לימוד, שירת בצבא במשך שנה ואחד עשר חודשים, שוחרר על רקע בריאותי. משפחת מוצאו מונה זוג הורים ושלושה ילדים.

שירות המבחן התרשם מהמשיב כבחור צעיר בעל יכולת מילולית טובה, אשר ניהל עד כה אורח חיים תקין תוך יכולת התמדה במסגרות חינוכיות וצבא, וכי משפחתו הגרעינית מהווה עבורו גורם תמיכה חשוב. עוד מעריך השירות, כי לא מדובר באדם אשר לאורך השנים פיתח לעצמו קשרים חברתיים הרסניים ושוליים וכי אינו מנהל אורך חיים המאופיין בדפוסים עברייניים. אם כי לעיתים עומד בקשר עם חברה שולית ונמצא בסיכון לרכוש עמדות חשיבה ונורמות שוליים. עוד מעריך השירות, כי על רקע מאפייני אישיותו וגילו הצעיר, במסגרת מעצרו המשיב נמצא בסיכון להעמיק דפוסי חשיבה ונורמות עברייניות. עוד להערכת השירות, בשל גילו הצעיר והעובדה כי נתון במעצר לראשונה בחייו, המעצר מהווה גורם מרתיע עבור המשיב. עוד התרשם השירות, כי המשיב הביע גישה קורבנית בקשר לנסיבות מעצרו. שירות המבחן התרשם **מקיומה של רמת סיכון** לפריצת גבולות נוספים. להערכת השירות, שחרור המשיב לחלופה סמכותית ומציבת גבולות, הנמצאת בריחוק גיאוגרפי מהעיר ערד לצד השתלבותו במסגרת טיפולית, יהיה בהם כדי לצמצם את רמת הסיכון.

חלופת המעצר שנבחנה- בדמות מעצר בבית הוריו בערד (להלן: "**מקום החלופה**"), בפיקוחם ובפיקוח קרוב משפחה (להלן: "**הערבים המפקחים**"). אביו של המשיב- ישראל סבן, בן 47, עובד כנהג מונית. אמו של המשיב- רחל סבן, בת 47, עובדת כסייעת בגן ילדים. עוד הוצע לסייע בפיקוח- קרוב משפחה- מלכה מרדכי, בן 54 גרוש ואב לילדים, אינו עובד. שירות המבחן התרשם כי הערבים התגייסו לסייע למשיב ככל שיידרש וכי יוכלו להציב גבולות ברורים למשיב.

לסיכום, חרף התרשמותם החיובית מהחלופה המוצעת, מאפייני אישיותו של המשיב, הנעדר עבר פלילי וזהו מעצרו לראשונה בחייו, שירות המבחן לא בא בהמלצה לשחרורו של המשיב לחלופה המוצעת, שכן החלופה נמצאת בעיר ערד- העיר בה מתגוררת משפחת המנוח. להערכתם חזרתו לעיר עשויה לגרום לעוגמת נפש למשפחת המנוח בשלב הראשוני.

15. לחובת המשיב 2 רישום פלילי אחד ת"פ 41832/10 (בימ"ש לנוער ב"ש) מיום 22/2/11 בגין עבירות רכוש, נדון ל-50 שעות של"צ.

16. אין עוררין, כי התוצאה של מעשה השוד לכאורה, הינה תוצאה קשה ביותר- מותו של המנוח. אכן, עבירת הרצח מיוחסת אך למשיב 1, בעוד המשיבים 2 ו-3 מואשמים בעבירות של קשירת קשר לפשע וסיוע לשוד. עם זאת, יודגש, כי בחינת היתכנותה של חלופת מעצר נעשית בשקלול מכלול הנסיבות והאירועים, הן של המעשה והן על רקע נסיבותיו האישיות של העושה הניצב בפני בית המשפט.

17. לאחר שהקשבתי לטיעוני באי כוח הצדדים ועיינתי בתסקירי שירות המבחן, הגעתי לכלל מסקנה שאין בחלופות שנבחנו על ידי שירות המבחן והומלצה בעניינו של המשיב 2, וחלופה מרוחקת מהעיר ערד בעניינו של המשיב 3, יש בהן כדי לתת מענה הולם לרמת המסוכנות הגבוהה הנשקפת והנלמדת ממעשיהם של המשיבים לרבות חלקם. שכן מעורבותם של המשיבים תחילתה בקשירת הקשר שכלל התכנון המוקדם, השכרת הרכב, תצפית לעבר בניין המגורים של המנוח. בהמשך, בכך שאספו את המשיב 1 שביצע בפועל את מעשה השוד והרצח בתכוף למעשה החמור, והסיעו אותו ליישוב שגב שלום שם התחלקו בשלל של השוד, זאת עת לאחר שלמדו לכאורה מפיו של המשיב 1 כאשר נכנס לרכבם, כי הוא שדד את כספו של המנוח, לאחר שדקר את המנוח והותיר אותו במקום. חרף זאת, המשיבים בחרו לסייע למשיב להימלט מהמקום. בהמשך, גם בחקירתם- הכחישו נוכחותם במקום האירוע עובר לביצוע השוד והרצח על ידי המשיב 1, ואף המשיכו להכחיש כל היכרות עם המשיב 1. זאת גם לאחר שהוצגו בפניהם ראיות מדעיות (מחקרי תקשורת ואיכונים) בדבר שיחות טלפון עם המשיב 1 לרבות הימצאותם ביישוב שגב שלום יחד עם המשיב 1 לאחר מעשה הרצח (ראה פירוט הראיות לעיל).

אומנם, למשיבים לא היה חלק במעשה הרצח לכאורה. אם כי, התנהגותם של המשיבים כמפורט לעיל, כאשר הם היו מודעים לכאורה לכך שהמשיב 1 דקר את המנוח מספר רב של פעמים, מלמדת על התנהגות עבריינית המעידה על רמת מסוכנות גבוהה לשלום הציבור וביטחונו.

18. אשר להמלצת שירות המבחן, בעניינו של המשיב 2, כבר נפסק, כי המלצת שירות המבחן הינה בגדר ההמלצה בלבד, ואין בית המשפט כבול אליה. עוד נקבע, כי השיקולים המנחים את שירות המבחן בהמלצתו והשיקולים והאינטרסים שעל בית המשפט לשקול לצורך החלטתו לא בהכרח זהים וחופפים הם (ראה בש"פ 5309/05 דוד צמח נ' מ"י).

19. שמתי לנגד עיני את גילם הצעיר של המשיבים ואת עברו הלא מכביד של המשיב 2 ועברו הנקי של המשיב 3. עם זאת, לא שוכנעתי שניתן לאיין את רמת המסוכנות הגבוהה הנשקפת מן המשיבים באמצעות חלופה ועל כן הנני מורה על מעצרם של המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים כנגדם.

ניתנה והודעה היום כ"ו תשרי תשע"ה,
20/10/2014 במעמד הנוכחים.
נסר אבו טהה , שופט